

"500 Miles af Betydning"

ved Kenton Bailey, Kentucky, USA

Jeg hedder Kenton. Jeg er en person. Jeg har interesser, hobbyer, pligter, ansvar, lide og ikke lide, elsker og hader. Jeg har smerter, ubehag, problemer og ufuldkommenheder. Jeg har blusser, hævelser, huller, blå mærker, sår og ar. Og alligevel er jeg ikke min krop. Jeg skammer mig ikke over min krop, men det er min byrde at bære. Jeg er en person. Jeg er en sjæl.

Da jeg først besluttede, i hvad der nu bliver kaldt et forsøg på at gå på tværs af Amerika, var jeg blevet fortæret med ideen, drevet af et behov for at løbe væk, og drømmen blev drevet af online-tidsskrifter for vandrere forbi. Da jeg så videoer og læste artikler om mennesker, der havde rejst 2000+ miles, så jeg frie sjæle, der havde fundet vej til at undslippe den daglige monotoni af livet. I mange tilfælde følte vandrere uopfyldte i deres almindelige liv. I mange tilfælde var de kun eventyrlystne og leder ellers lykkelige liv.

Et tip jeg havde konsekvent hørt var at gå for en årsag. En god grund til at være den ekstra motivation og at gøre noget godt med din tid. For ikke at spildte eksponeringen. At tage noget godt og gøre det godt. Først syntes tanken om at gå på en lidelse, som jeg selv lider af, egoistisk for mig. Der er trods alt så mange gode mennesker, der har brug for hjælp med deres kampe.

Ikke for længe før gangen var jeg begyndt at frekventere Facebook-grupper for mennesker, der lider af Hidrosadénite Suppurativa. Selvom det var dejligt at have et fællesskab, der gjorde mig ikke så alene, var det indlysende, at HS var et sort hul med små behandlingsmuligheder og endnu mindre bevidsthed. Det føltes kun rigtigt at vælge HS for min opmærksomhedskampagne. Det fik mig til at danne en bånd med venner, jeg vidste ikke, jeg havde. Venner, at jeg kunne dele et intimt problem med og blive forstået. Depression ville ikke stoppe mig, mine blusser ville ikke stoppe mig. Intet ville stoppe mig.

Men så stoppede jeg. I Panama City Beach havde jeg endelig besluttet at give ind på, hvad min krop var at fortælle mig. Jeg havde udviklet en navlestreg fra at skubbe den tunge vogn så længe væk, og det blev kun værre, og jeg ville behøver at holde vognen og læg den endnu tungere ned med vand for at krydse ørkenen. Ikke kun det, men det viste mig at være med mig selv 24 timer i døgnet syntes at kun bringe nogle af mine værste tanker ud. Mens jeg ikke afsluttede turen, og jeg ikke fandt i mig selv, hvad jeg søgte, gjorde jeg det over 500 miles og krydsede to og en halv stater. Georgia, Alabama og panhandle of Florida. Undervejs blev jeg ledet af uerstattelige venner i HS-samfundet, som frivilligede deres tid til at finde mig mad, husly og sikkerhed undervejs. Så i sidste ende fandt jeg mere end jeg ledte efter, selvom det var noget uventet helt. Noget bedre.

Trods den hurtige ende var oplysningskampagnen en enorm succes, og den ånd jeg så i HS-samfundet var som ingen, som jeg nogensinde har set. Så husk, livet er en tur. En lang og hård gåtur. Men du er ikke din krop ... Du er en person, du er en sjæl, og din sjæl kan gå for evigt.

Hvis du gerne vil vide mere om min rejse i Amerika, så kan du se min Facebook-side Kentons Walk for HS og min Youtube-kanal Kenton Bailey

https://www.youtube.com/channel/UCdkbabDJqYHz3_SJXUzKF5Q